



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ, s.r.o.**, IČ: 24680109, se sídlem Hatě 89, Skuhrov, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Veleslavínova 15, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.11.2012, č.j. MF-100318/2012/16-1829

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11.9.2012, č.j. MHMP 1189091/2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“).

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 10.3.2011 od 21.43 do 21.56 hod. byla dle kontrolního zjištění dvěma zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy poskytnuta přeprava vozidlem taxislužby tovární značky Mercedes E220, RZ X (dále jen „předmětné vozidlo“) na trase Václavské náměstí 58 (Beer Factory), Praha 1 – hotel Panorama, ulice Milevská 7, Praha 4. Předmětné vozidlo řídil v době uskutečněné jízdy D. F., který byl zaměstnancem žalobce na základě dohody o provedení práce. Na základě oznámení o poskytnuté přepravě vyhotoveného cestujícími byl o této jízdě pracovníkem správního

orgánu I. stupně sepsán dne 10.3.2011 protokol č. C/20110310/1/Sm (dále jen „protokol“). Proti protokolu podal žalobce námitky, o nichž správní orgán I. stupně rozhodl dne 17.3.2011 rozhodnutím č.j. MHMP 224538/2011, v němž bylo konstatováno, že námitky budou vypořádány v rámci následného správního řízení.

Dle protokolu došlo při jízdě k porušení § 5 odst. 2 zákona o cenách, neboť řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou maximální cenu a na předmětné trase o délce 5 km účtoval cestujícím částku 390,- Kč, ačkoliv podle zákona o cenách v návaznosti na nařízení MHMP č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby na území hl. města Prahy (dále jen „nařízení o maximálních cenách“) bylo za poskytnutí taxislužby na předmětné trase možno účtovat maximálně částku 200,- Kč. Šetřením v centrálním registru dopravců bylo zjištěno, že předmětné vozidlo bylo v době uskutečnění jízdy evidováno jako vozidlo žalobce, kterému byl vydán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 099444 platný do 14.7.2015 pro řidiče p. F.

Žalobce i řidič D. F. ve vyjádřeních k zahájenému správnímu řízení o porušení cenových předpisů shodně uvedli, že 10.3.2011 byla poskytnuta přeprava po uvedené trase dvěma anglicky hovořícím cestujícím, kteří však rozhodně nebyli cestující M. a T. T.. Řidič vezl uvedeného dne dva anglicky hovořící klienty, kterým poskytl službu již dříve, konkrétně dne 8.3.2011, kdy od nich také obdržel vysoké spropitné, protože jim dne 10.3.2011 poskytl službu zdarma. Řidič na místě poskytl kontrolnímu pracovníkovi správního orgánu I. stupně částečnou denní uzávěrku, ze které bylo zřejmé, že taxametr nebyl zapnutý a nebyla poskytnuta placená služba, protože v uzávěrce nebyly údaje o takové jízdě. Žalovaný k tomu dodal, že tvrzená částečná denní uzávěrka ani její kopie nejsou součástí správního spisu. Účastníci řízení (žalobce a řidič vozidla) v této souvislosti rovněž poukázali na to, že v protokolu není vyplněn údaj v rubrice „Jízdné dle taxametru“, ani použitá sazba.

Další námitkou účastníci řízení brojili proti způsobu zásahu strážníka městské policie, který podle nich najel vozidlem s rozsvícenými majáky před předmětné vozidlo bezdůvodně, protože nemohl vědět, zda došlo k porušení předpisů. Následně požadoval od řidiče doklady bez jakéhokoliv poučení, tedy v rozporu se zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“).

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že správním orgánem I. stupně bylo účastníkům řízení oznámeno nařízení ústního jednání výsledkem svědků – cestujících. Toto ústní jednání se uskutečnilo dne 27.7.2011 bez účasti účastníků řízení, kteří se k jednání nedostavili, a to bez předchozí řádné omluvy. O výpovědích svědků byly sepsány protokoly, které prokazují, že taxametr byl po dobu jízdy zapnut, že řidič požadoval za jízdu 390,- Kč (zaplacen bylo 400,- Kč), a že řidič cestujícím nevydal stvrzenku z taxametru.

Správní orgán I. stupně vydal dne 7.10.2011 rozhodnutí č.j. MHMP 927372/2011, jímž rozhodl, že došlo k porušení § 16 odst. 1 písm. b/ zákona o cenách, neboť řidič při jízdě nedodržel úředně stanovenou maximální cenu a účtoval na předmětné trase částku 390,- Kč, ačkoliv byl oprávněn účtovat maximálně částku 200,- Kč. Za tento správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. b/ zákona o cenách správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 50.000,- Kč.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7.10.2011 č.j. MHMP 927372/2011 bylo na základě žalobcova odvolání žalovaným zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný v odůvodnění zrušujícího rozhodnutí dovodil, že

závěr správního orgánu I. stupně byl v příkrém rozporu s tvrzením obou účastníků řízení, které nebylo spolehlivě vyvráceno. Odpovědi cestujících v protokolech z ústního jednání dle žalovaného neprokazují, že vozidlem použitým k jízdě bylo právě předmětné vozidlo, stejně jako neprokazují čas, kdy daná jízda proběhla. Tyto údaje jsou obsaženy pouze v oznámeních o poskytnuté přepravě ze dne 10.3.2011 a v protokolu. Za další nedostatek označil žalovaný skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje reakci na všechny námitky obsažené ve vyjádření účastníků řízení k protokolu. Správní orgán I. stupně se zejména nezabýval vyvrácením námítky účastníků řízení, že řidič p. F. v rozhodný den cestující (zaměstnanec Magistrátu hlavního města Prahy) vůbec nevezl. Žalovaný správnímu orgánu I. stupně uložil, aby doplnil svědecké výpovědi o další věcné a časové údaje, případně i jinak doplnil důkazní situaci, aby byly důsledně vyvráceny všechny námitky účastníků řízení.

Správní orgán I. stupně následně oznámil účastníkům řízení nařízení ústního jednání za účelem výslechu svědků na den 8.8.2012. Tohoto dne se uskutečnilo ústní jednání, při kterém byli jako svědci vyslechnuti cestující T. T. a pracovník magistrátu Bc. O. S., který cenovou kontrolu prováděl. Účastníci řízení se k ústnímu jednání nedostavili. Žalobce svou nepřítomnost avizoval předem dopisem ze dne 24.7.2012, v němž vyjádřil přesvědčení, že jednání nemůže přinést žádná nová fakta.

Svědék T. T. vypověděl, že vzhledem k časovému odstupu si podrobnosti jízdy již nepamatuje a odkázal na záznam z předmětné jízdy sepsaný bezprostředně po ní.

Svědectví druhého cestujícího M. T. nebylo možno pro jeho dlouhodobý pobyt v zahraničí získat.

Svědék O. S., který byl autorem protokolu, vypověděl, že jako kontrolor uvedenou přepravu inicioval. Uložil figurantům (bratrům T.), aby jízdu vykonali předmětným vozidlem žalobce a předal jim hotovost k provedení jízdy. Následně se s kolegou a městskou policií přemístil na místo dojezdu. Při dojezdu na místo viděl, jak cestující z vozidla vystupují, dal pokyn městské policii, aby předmětné vozidlo zastavila a zahájil cenovou kontrolu. Řidičem vozidla byl zaměstnanec žalobce p. F.

Správní orgán I. stupně poté vydal dne 11.9.2012 rozhodnutí č.j. MHMP 1189091/2012, jímž žalobci uložil pokutu ve výši 50.000,- Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítl, že nebyl zjištěn stav věci v souladu s § 3 správního řádu, protože žalovaný se vůbec nezabýval důkazem, který v dopise ze dne 23.11.2011 předložil řidič p. F., a sice e-mailovým kontaktem na dva cestující, Angličany, které údajně vezl do hotelu Panorama ve dnech 8.3., 10.3., 18.11 a 19.11.2011. Správní orgán I. stupně postupoval rozdílně v porovnání s jiným správním řízením, kdy v minulosti pracovnice správního orgánu komunikovala ve věci p. Š. se svědky v zahraničí e-mailem, což později užila jako důkaz. Odlišným postupem byl žalobce významně krácen na svých právech. Další námitkou brojil žalobce proti tomu, že správní orgán nevyslechl druhého cestujícího M. T., čímž postupoval v rozporu s požadavkem žalovaného a nedoplnil za pomoci svědeckých výpovědí další věcné a časové údaje, ani neposílil důkazní situaci natolik, aby bylo možné vyvrátit všechny námitky účastníků řízení. Dle žalobce nelze akceptovat svědectví Bc. S., jelikož se nejedná o novou skutečnost.

Žalovaný označil rozhodné svědectví Bc. O. S., jehož výpověď dokládá, že cenové kontrole po dojezdu k hotelu Panorama bylo podrobeno právě předmětné vozidlo, ze kterého svědek viděl oba cestující vystupovat, a že v řidiči vozidla byl zjištěn p. F.

K odvolací námitce, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval důkazem spočívajícím v e-mailovém kontaktu na dva údajné anglicky hovořící cestující, žalovaný uvedl, že výpověď p. S. nade vší pochybnost prokazuje, že řidič p. F. dne 10.3.2011 na předmětné trase vezl figuranty bratry T. Případná skutečnost, že na dané trase vezl téhož dne i jiné zákazníky, kteří však nebyli přímými svědky jízdy zakončené cenovou kontrolou, nemůže mít na kontrolní zjištění žádný vliv. K námitce neodůvodněně rozdílného postupu vzhledem ke správnímu řízení vedenému s p. Štverákem žalovaný uvedl, že v daném případě správní orgán komunikoval se svědky pobývajícími v zahraničí e-mailem, protože přímo tito cizinci po poskytnuté přepravě podali stížnost kvůli výši účtované ceny. Naproti tomu osoby, na které poukazují řidič p. F. a žalobce, nebyly svědky předmětné jízdy, na jejímž základě byla provedena cenová kontrola. Jejich výslech by tak byl dle žalovaného po výpovědi p. S. irelevantní.

Žalovaný odmítl rovněž námitku, že nebyl vyslechnut svědek M. T. Konstatoval, že tento svědek byl svědecky vyslechnut již 27.7.2011, stejně jako jeho bratr T., přičemž jejich svědecké výpovědi jsou součástí správního spisu. Váhu jejich výpovědí snižovala pouze nejistota, zda se opravdu týkají předmětné jízdy. Tato pochybnost však byla v dalším řízení odstraněna, a to zejména s ohledem na výpověď O. S., z níž jednoznačně vyplynulo, že svědecké výpovědi bratrů T. se týkají předmětné jízdy. Dalších svědeckých výpovědí tak již nebylo třeba.

Žalovaný nevešel ani na námitku, že výpověď O. S. je irelevantní, neboť se nejedná o nový důkaz, který by nebylo možno provést v původním řízení. Hlavním důvodem pro zrušení původního prvostupňového rozhodnutí byl chybějící důkaz o tom, že právě uvedení cestující provedli kontrolní jízdu s řidičem p. F. Dle žalovaného žádné ustanovení správního řádu nezakazuje, je-li to možné, doplnit rozhodující důkaz. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se týká pouze účastníka řízení, nikoliv správního orgánu. Je to právě výpověď O. S., která dává nový pohled na svědecké výpovědi M. T. a T. T. ze dne 27.7.2011. Již není pochyb o tom, že tyto výpovědi se týkají předmětné jízdy. Tyto svědecké výpovědi zároveň prokazují, že taxametr byl při předmětné jízdě zapnut.

Za nedůvodnou označil žalovaný i námitku, že vedené řízení nebylo sloučeno s jiným správním řízením, vedeným se žalobcem. Podle § 140 správního řádu správní orgán může spojit různá řízení, k nimž je příslušný, týkají-li se téhož předmětu nebo týchž účastníků, není to však jeho povinností.

V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul, že porušení cenových předpisů je spolehlivě prokázáno v souladu s právními předpisy, je zaznamenáno v protokolu, v oznámeních o poskytnuté přepravě a bylo prokázáno také svědeckými výpověďmi. Následně žalovaný posoudil přiměřenost výše pokuty. V této souvislosti konstatoval, že správní orgán I. stupně výši pokuty řádně zdůvodnil, a to s přihlédnutím k míře zavinění a okolnostem případu. Přiměřeným způsobem také odůvodnil, z jakých důvodů se nejedná o pokutu, která by mohla mít likvidační charakter, a to zejména proto, že se ze strany žalobce nejednalo o první porušení cenových předpisů.

V podané žalobě žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné a žalovaný se v něm dostatečně nevypořádal se

všemi námitkami. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci.

Žalobce poté zopakoval svou námitku uplatněnou již v průběhu správního řízení, že řidič p. F. vezl dne 10.3.2011 na předmětné trase dva anglicky hovořící cestující, přičemž se nejednalo o placenou službu. Tyto cestující vezl p. F. již dne 8.3.2011, kdy se jednalo o placenou službu a kdy mu tito cestující nechali velké spropitné, což bylo důvodem, že je dne 10.3.2011 vezl zdarma. Následně je vezl ještě ve dnech 18.11 a 19.11.2011. V žádném případě se nejednalo o bratry T.

Žalobce dále namítl, že z výsledků svědků ani z žádného dalšího dokazování nevyplývaly informace týkající se identifikace použitého vozidla či osoby řidiče, počtu vykonaných jízd v daný den či týden, doložení smlouvy, na jejímž základě vykonávali M. a T. T. práci pro správní orgán I. stupně, znalost základních povinností řidiče taxislužby, způsob, jakým bratři T. vykazali kontrolnímu pracovníkovi orgánu I. stupně, že za přepravu zaplatili údajných 390,- Kč. Vozidlo bylo označeno pouze v oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 10.3.2011, a to navíc takovým způsobem, že tyto informace mohly být získány, aniž by byla učiněna jakákoliv jízda s p. F..

Jelikož T. T. při svém výsledku pouze odkázal na záznam z jízdy, měl být vyslechnut také M. T.

Pokud jde o svědeckou výpověď Bc. S., žalobce nebyl o jeho výsledku vyrozuměn, neboť v oznámení o nařízení ústního jednání bylo pouze uvedeno, že proběhne neveřejné ústní jednání výsledkem svědků. Správní orgán I. stupně měl žalobci sdělit, které osoby budou vyslýchány, a to zejména jednalo-li se o dosud nevyslechnuté svědky. V této souvislosti žalobce poukázal na zásadu veřejné správy jako služby veřejnosti a zásadu procesní rovnosti a dále upozornil na ustanovení § 165 odst. 3 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). V případě výpovědi Bc. S. se navíc jedná o nový důkaz, o jehož existenci věděl správní orgán I. stupně již v původním řízení. Argumentace žalovaného týkající se ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu je dle názoru žalobce v rozporu se základními zásadami správního řízení.

Žalobce má za to, že v protokolu není uvedeno, že by Bc. S. byl přítomen vystupování bratrů T. z předmětného vozu, a ani bratři T. se v tomto smyslu nevyjádřili. Dokazování by mělo být doplněno o výsledky strážníků městské policie, kteří se měli cenové kontroly zúčastnit, aby se k tvrzení Bc. S. mohli vyjádřit. Z výsledku Bc. S. také není patrné, podle čeho si jmenovaný pamatuje právě konkrétní kontrolu, která byla učiněna před více než rokem, přičemž sám ve své výpovědi uvádí, že daného dne probíhalo více kontrol. Navíc je evidentní, že Bc. S. provedl během roku mnohem více kontrol než T. T., který si však již danou jízdu nevybavoval. Žalobce v souvislosti s touto námitkou odkázal na usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 27.6.2012, č.j. MHMP 866219/2012, jímž bylo zastaveno správní řízení ve věci D. K. z důvodu, že svědci si již po 5 měsících téměř nic nepamatovali. Žalobce z toho vyvozuje, že v obdobných případech bylo správním orgánem postupováno rozdílně, což je v rozporu se správním řádem. Poukázal také na usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 5.11.2012, č.j. MHMP 1371609/2012, z něhož vyplývá, že Bc. S. prováděl jinou kontrolu státního odborného dozoru v silniční přepravě dne 1.5.2011, přičemž na ústním jednání v dané věci dne 31.1.2012 na otázku, zda si pamatuje, které doklady řidič předložil, uvedl, že toto si již nepamatuje, neboť od kontroly uplynula značná doba. V uvedeném případě si tedy Bc. S. po 8 měsících nic nepamatoval, kdežto v nyní posuzované věci si po

roce a 5 měsících na případ vzpomněl, a to včetně registrační značky předmětného vozidla a celého jména řidiče.

Žalobce dále namítl, že ve výpovědi Bc. S. není rozvedeno, z jakého místa situaci pozoroval, jaké byly světelné podmínky, ani zda se jednalo o jediné vozidlo taxi před hotelem Panorama.

Ve správním řízení nebylo dle žalobce nijak zpochybněno tvrzení řidiče, že jeho vozidlo bylo zastaveno při odjezdu od hotelu a že při zastavení vozidla v něm nebyli žádní cestující. Proto je nelogické tvrzení Bc. S., že byl na místě a dal pokyn k zastavení. Kdyby se totiž na místě nacházel, nemusel by být dáván pokyn k zastavení vozidla, ale kontrola mohla být učiněna bezprostředně po vystoupení cestujících.

Další námitkou žalobce brojil proti postupu městské policie, neboť řidič p. F. byl „*zastaven najetím vozidlem městské policie se zapnutými majáky před vozidlo pana F.*“ a následně byly po p. F. bez jakéhokoliv poučení požadovány doklady. Ze strany strážníků městské policie tedy nedošlo k řádnému poučení řidiče p. F. ve smyslu § 11 zákona o obecní policii. Žalobce považuje postup policistů za naprosto nepřiměřený a má za to, že se s touto jeho námitkou žalovaný dostatečně nevypořádal.

Správní orgán I. stupně podle žalobce většinou provádí kontroly tak, že vyšle dvě osoby na jízdu, nijak je neseznámí s problematikou taxislužby a nechá je vyplnit oznámení o poskytnuté přepravě, která jsou pak důležitým podkladem správního řízení. Tyto osoby předstírají, že jsou cizinci a neužívají český jazyk, což by bylo možno považovat za řízenou provokaci.

Napadené rozhodnutí se nemůže opírat výhradně o výpověď Bc. S., protože se jedná o zcela osamocený důkaz, který s ostatními netvoří ucelený řetězec. Jeho výpověď se navíc dle mínění žalobce jeví jako účelová z důvodu důkazní nouze správního orgánu.

Správní orgány se nevypořádaly ani s důkazním návrhem řidiče p. F., že osoby, které vezl dne 10.3.2011, nebyli bratři T., ale anglicky hovořící cestující, které vezl zdarma a o nichž se zmiňoval ve svém vyjádření k protokolu. Následně tyto osoby řidič p. Fránek opětovně vezl také ve dnech 18.11.2011 a 19.11.2011. Na jeho žádost mu sdělili svá jména (J. H. a S. F.) a poskytli mu také e-mailový kontakt. Dle žalobce se jednalo o novou skutečnost, kterou správnímu orgánu nemohl sdělit dříve než v odvolání. V jiné věci přitom správní orgán I. stupně tímto způsobem s oznamovateli komunikoval (žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.9.2012 č.j. 10 Af 22/2010 – 57), z čehož vyplývá, že správní orgán postupuje při rozhodování skutkově podobných věci rozdílně. Postupuje též v rozporu s ustanovením § 50 odst. 3 správního řádu, které mu ukládá zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Žalovaný se též dostatečně nevypořádal s tvrzením, že řidič p. F. jízdu dne 10.3.2011 uskutečnil zdarma, tedy že taxametr nebyl zapnutý. Tato skutečnost vyplynula z částečné denní uzávěrky, která byla na místě poskytnuta Bc. S., a podporuje ji i záznam z protokolu v části B. Vybavení vozidla, konkrétně v bodě 7b, v němž je u počtu provedených jízd ze dne kontroly dle uzávěrky taxamtru uvedeno „0“. Ačkoliv se dle žalovaného předmětná závěrka ve správním spise nenachází, z protokolu jednoznačně vyplývá, že byla Bc. S. předána. Ani cestující při výslechu neuvedli, jaká sazba byla na taxamtru řidičem užita. Žalovaný

v souvislosti se zjištěním o zapnutém taxametu nelogicky odkazuje na svědectví cestujících ze dne 27.7.2011, v nichž tito uvádí, že řidič požadoval za jízdu 390,- Kč, což žalovanému postačovalo k prokázání porušení cenových předpisů. Dle mínění žalobce se však jedná o nepodložené tvrzení, protože cestující nebyli schopni popsat předmětné vozidlo, řidiče, ani další okolnosti předmětné jízdy.

Žalovaný se nedostatečně vypořádal také s námitkou ohledně návrhu na spojení věci s řízením vedeným pod sp. zn. S-MHPM 797584/2012, týkajícím se téže kontroly.

V další námitce žalobce brojil proti výši udělené pokuty. Je přesvědčen, že uložená sankce je nepřiměřeně a nedůvodně přísná a že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s odůvodněním její výše. Správní orgán ignoroval skutečnost, že pokuta byla udělena právnické osobě. Z prvostupňového ani z napadeného rozhodnutí není jasné, jak se správní orgány vypořádaly se zdůvodněním výše pokuty dle ustanovení § 17 zákona o cenách. Dostatečně odůvodněna nebyla ani žalobci uložená povinnost uhradit náklady správního řízení - je pouze odkázáno na zákonná ustanovení. Žalobce nesouhlasí s tím, že správní řízení vyvolal.

Pro případ, že soud neshledá žalobu důvodnou, žalobce požaduje, aby soud ve smyslu § 78 odst. 2 s.ř.s. zvážil výši uložené pokuty a od uložené sankce upustil nebo ji přiměřeně snížil. Uložená sankce totiž představuje významný zásah do majetkových poměrů žalobce, jak plyne z daňového přiznání žalobce za rok 2011, výkazu zisků a ztráty a rozvahy zpracované ke dni 31.12.2011.

Závěrem žalobce konstatoval, že naplnění správního deliktu nebylo spolehlivě prokázáno. Pro řidiče p. F. představuje napadené rozhodnutí podstatný zásah do jeho života, neboť se na něj ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e/ zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě hledí jako na osobu nespolehlivou a je mu znemožněn výkon jeho povolání. Žalobce uzavřel, že dostane-li se správní orgán do důkazní tísně, měl by rozhodnout ve prospěch účastníka řízení a vycházet z presumpce nevin.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí se opírá o důkazní prostředky, kterými jsou čtyři svědecké výpovědi (výpověď M. T., dvě výpovědi T. T. a výpověď Bc. S.), které v souhrnu vyvrací tvrzení žalobce, že p. Fránek předmětného dne nevezl jako cestující bratry T. Oba tito cestující shodně vypověděli, že při jízdě od nich řidič požadoval částku 390,- Kč. Porušení cenových předpisů proto žalovaný považuje za spolehlivě prokázané.

K námitce ohledně neoznačení osoby svědka v předvolání k ústnímu jednání 8.8.2012 žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně vyrozuměl oba účastníky o provádění důkazů svědeckou výpovědí. Byl to však sám žalobce, kdo svou účast odmítl s tím, že dané jednání nemůže přinést nové skutečnosti. Před vydáním prvostupňového rozhodnutí bylo žalobci umožněno vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, a to včetně způsobu jejich opatření. Žalobce nicméně této možnosti nevyužil.

K námitce, zda cestující vykážali p. S. zaplacení částky 390,- Kč, žalovaný uvedl, že toto není předmětem správního řízení.

K námitce, že městská policie spolu s p. S. měla čekat na dojezd cestujících přímo před hotelem, kde řidič p. F. zastavil, žalovaný podotkl, že takový postup by zcela zmařil účel a smysl kontroly, neboť řidič by věděl, že bude kontrolován.

To, že řidič nebyl strážníky městské policie řádně poučen ve smyslu § 11 zákona o obecní policii, nebylo předmětem správního řízení. Tato námitka je tedy nedůvodná.

K námitce nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty žalovaný uvedl, že výše pokuty byla správním orgánem I. stupně řádně zdůvodněna s přihlédnutím k míře zavinění žalobce a okolnostem případu. Důležitou okolností, která měla na výši pokuty vliv, bylo poškozování dobrého jména hlavního města Prahy. Správní orgán navíc dostatečně zdůvodnil, proč nemá pokuta v dané výši likvidační charakter. Žalovaný k tomu dodal, že pokuta byla uložena v dolní hranici možného zákonného rozpětí.

Žalovaný považuje za prokázané, že se žalobce dopustil porušení cenových předpisů, což bylo důvodem zahájení správního řízení, přičemž § 79 odst. 5 správního řádu ukládá správnímu orgánu, aby účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, uložil povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.

Při ústním jednání konaném dne 25.5.2016 setrval žalobce na podané žalobě. Poukázal na rozhodnutí z června a listopadu 2012, v nichž správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že po 8 měsících si svědci nemohou pamatovat skutkový stav, přičemž v rozhodnutí z listopadu 2012 toto sám konstatoval i svědek Bc. S. V jiné věci pak správní orgán I. stupně vycházel také z e-mailové komunikace. Žalobce nadále nesouhlasí s tím, že řidič p. Fránek vezl dne 10.3.2011 bratry T. Ve skutečnosti vezl dva anglicky hovořící cestující. Žalobce poskytl správnímu orgánu I. stupně kontakt na tyto osoby a žádal jejich předvolání či alespoň e-mailovou komunikaci s nimi. Prvostupňové rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Judikatura NSS klade velký důraz na to, aby správní orgán prováděl důkazy jak ve prospěch, tak i v neprospěch účastníků řízení. Ve zrušovacím rozhodnutí se žalovaný sám vyjádřil v tom smyslu, že v rámci výsledku svědků nebylo dostatečně prokázáno, že došlo k jednoznačné identifikaci vozidla, když nebylo možno identifikovat osobně řidiče. Následně správní orgán I. stupně provedl výslech Bc. S., který si po roce a půl vzpomněl na veškeré detaily kontroly. Přitom p. T., který se měl jízdy účastnit, při tomto výslechu uvedl, že si nic nepamatuje. Důkaz výsledkem p. S. byl dle žalobce účelový a navíc není podpořen spisovým materiálem, neboť ze spisu nevyplývá, že by byl taxametr zapnutý, čemuž odpovídá také záznam v protokolu. Dle žalobce není prokázáno, že Bc. S. na místě skutečně byl, a že se předmětná jízda vůbec uskutečnila. Zásadním pochybením je také skutečnost, že nebyl vyslechnut řidič p. F., stejně jako nebyli vyslechnuti anglicky hovořící cestující, na něž p. F. poskytl kontakt.

Žalovaný při ústním jednání před soudem odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a k věci samé uvedl, že skutkový stav považuje za dostatečně zjištěný, neboť bylo prokázáno, že cesta byla uskutečněna cestujícími T. a M. T. a že řidič, který je zaměstnancem žalobce, požadoval po cestujících částku, která byla v rozporu s cenovými předpisy. Skutkový stav byl z výpovědí cestujících zjištěn dostatečně. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2015 č.j. 2 Afs 104/2015 – 81. Překročení ceny je dostatečně zaznamenáno v protokolu a potvrzeno výpověďmi cestujících, které vyloučily, že by cestující uskutečnili přepravu jiným vozidlem než vozidlem žalobce. Žalobce měl možnost zúčastnit se dvou ústních jednání, o nichž byl řádně vyrozuměn. Po celou dobu řízení výslech řidiče jako důkaz nenavrhoval. To, zda taxametr byl zapnutý či vypnutý, není v dané věci relevantní. Z hlediska porušení cenových předpisů je podstatné, jakou částku po cestujících řidič požadoval a kolik mu bylo uhrazeno.

Soud při ústním jednání rozhodl, že nebude doplňovat dokazování žalobcem navrženými důkazy, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl náležitě zjištěn již na základě důkazů provedených správními orgány v průběhu správního řízení a zdokumentovaných ve správním spise; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tak soud shledal nadbytečným. K tomu je třeba dodat, že při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud nutně vycházel z obsahu správního spisu, neboť jeho povinností bylo mj. posoudit, zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je se správním spisem v souladu a zda v něm má oporu (§ 76 odst. 1 písm. b/ s.ř.s.).

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 5 odst. 1 zákona o cenách úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.

Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

Podle § 17 odst. 2 zákona o cenách při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Za neopodstatněnou považuje soud žalobní námitku, že řidič p. F. nevezl dne 10.3.2011 jako cestující bratry T., ale vezl (zdarma) jiné dvě anglicky hovořící osoby, kterým taxislužbu poskytl již v předchozích dnech. To, že bratři T. dne 10.3.2011 cestovali v předmětném voze řízeném p. F. z Václavského náměstí k hotelu Panorama, nade vší pochybnost prokazují jak svědecké výpovědi bratrů T. a Bc. S., tak i protokol a oznámení o poskytnuté přepravě, která bratři T. sepsali bezprostředně po ukončení přepravy. Tyto důkazy ve vzájemném kontextu jednoznačně identifikují předmětné vozidlo (typ, RZ) a danou trasu, přičemž není pochyb o tom, že toto vozidlo v den kontroly řídil zaměstnanec žalobce p. Fránek. Je sice možné, že tentýž řidič vezl dne 10.3.2011 *při jiné jízdě* jím zmiňované dva anglicky hovořící cestující, kterým taxislužbu poskytl již v předchozích dnech, avšak při jízdě, která byla předmětem kontroly, ve vozidle jako cestující nepochybně seděli bratři T.

Svěddeckými výpověďmi bratrů T. a jimi sepsanými oznámeními o poskytnuté přepravě bylo rovněž prokázáno, že řidič p. F. požadoval po těchto cestujících za přepravu na trase na trase Václavské náměstí 58 (Beer Factory), Praha 1 – hotel Panorama, ulice Milevská 7, Praha 4 úhradu ve výši 390,- Kč, a že cestující mu i se spropitným zaplatili částku 400,- Kč. Tímto jednáním byla ze strany žalobce naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, neboť řidič taxislužby (zaměstnanec žalobce) nedodržel úředně stanovenou maximální cenu, kterou mohl za poskytnutí taxislužby na uvedené trase po cestujících účtovat. Soud pouze na okraj uvádí, že žalobce žádnou relevantní námitkou nezpochybnil argumentaci žalovaného, že podle nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby na území hl. města Prahy bylo za poskytnutí taxislužby na předmětné trase možno účtovat maximálně částku 200,- Kč.

Nedůvodná je také námitka, že správním orgánem měl být znova vyslechnut i druhý cestující M. T. Jmenovaný byl jako svědek vyslechnut již dne 27.7.2011 (protokol o jeho výsledku sp. zn. S-MHMP 204658/2011 DOP-TAX je součástí správního spisu). M. T. svou výpověď potvrdil, že se předmětné jízdy účastnil, a dále vyličil okolnosti dané jízdy. Jednoznačné určení vozidla a trasy jízdy je obsaženo v jím sepsaném oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 10.3.2011. Správní orgány řádně zdůvodnily, proč se M. T. nemohl druhého ústního jednání zúčastnit. Vzhledem k tomu, že M. T. byl jako svědek již jednou vyslechnut, podstatné okolnosti jízdy vyličil ve zmiňovaném oznámení o poskytnuté přepravě, a též s přihlédnutím k tomu, že okolnosti podstatné pro posouzení věci byly v dostatečné míře prokázány dalšími v řízení provedenými důkazy, nebyl jeho opětovný výslech zapotřebí k objasnění skutkového stavu věci.

Protože skutkový stav věci byl v souladu s ustanovením § 3 správního řádu v dostatečném rozsahu objasněn výše zmíněnými důkazy, nebylo zapotřebí doplňovat dokazování ani provedením dalších důkazů (svědecký výslech strážníků městské policie, účastnický výslech řidiče p. F.). Soud pouze na okraj uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení provedení účastnického výslechu řidiče p. Fránka vůbec nenavrl.

V dané věci nebylo zapotřebí prokazovat, kolik jiných jízd řidič p. F. dne 10.3.2011 uskutečnil, ani to, zda cestující (bratři T.) znali základní povinnosti řidiče taxislužby, či jakým způsobem vykázali kontrolnímu pracovníkovi zaplacení jízdného ve výši 390,- Kč. Tyto skutečnosti jsou totiž pro posouzení deliktního jednání žalobce naprosto nerozhodné.

Soud nevěšel ani na námitku žalobce, že výpověď Bc. S. nebylo ve správním řízení možno použít. Předně je nutno uvést, že žalobce byl o ústním jednání, které se konalo dne 8.8.2012 a při němž byl proveden svědecký výslech Bc. S., řádně vyrozuměn oznámením o nařízení ústního jednání výsledkem svědků ze dne 9.7.2012, které mu bylo doručeno dne 17.7.2012. Žalobce se výslechu tohoto svědka nezúčastnil z vlastního rozhodnutí, jak plyne z jeho „Vyjádření k nařízenému ústnímu jednání ze dne 24.7.2012“, ve kterém správnímu orgánu sdělil, že se jednání nezúčastní, neboť toto dle jeho názoru nemůže přinést nová fakta. Vzhledem k uvedenému je nutno odmítnout jako nedůvodnou námitku žalobce, že nebyl o výslechu svědka Bc. S. řádně informován.

Na předvolání k jednání, při kterém správní orgán hodlal jako svědka vyslechnout Bc. S., není možno aplikovat § 165 odst. 3 trestního řádu. Toto ustanovení se týká vyšetřovacích úkonů prováděných policejním orgánem, a nikoliv úkonů prováděných správním orgánem. Náležitosti předvolání ve správním řízení jsou upraveny v ustanovení § 59

správního řádu a soud konstatuje, že tyto byly správním orgánem I. stupně beze zbytku dodrženy.

Prisvědčit nelze ani tvrzení žalobce, že výpověď Bc. S. byla ve správním řízení novým důkazem, takže ji podle § 82 odst. 4 správního řádu nebylo možno použít. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se předně týká pouze odvolacího řízení; jeho účelem je, aby veškeré podstatné skutečnosti a důkazní návrhy byly účastníky řízení uplatněny pokud možno již v řízení v prvním stupni a nikoliv až v řízení odvolacím. Předmětné ustanovení navíc vůbec nelze aplikovat v oblasti správního trestání. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.11.2012, č.j. 1 As 136/2012 – 23 dovedl, že v řízení o správním deliktu se neužije § 82 odst. 4 správního řádu; obviněný tedy v tomto řízení může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v řízení v prvním stupni. Podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byl správní orgán v souladu s uvedeným ustanovením oprávněn provést též důkaz výsledkem svědka Bc. S.

To, že v řízení, které bylo zakončeno rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 5.11.2012 č.j. MHMP 1371609/2012, si Bc. S. při podání svědecké výpovědi vzhledem k časovému odstupu nevybavil, které konkrétní doklady řidič vozidla při kontrole předložil, nijak nesnižuje věrohodnost jeho výpovědi v nyní posuzované věci. Je obecně známou skutečností, že míra uchování jednotlivých událostí v paměti je rozdílná a závisí na mnoha faktorech. V žalobcově případě nebyl předmětem svědecké výpovědi jmenovaného svědka jeden konkrétní detail (druh řidičem předložených dokladů), ale průběh kontroly jako celku, který si svědek i s odstupem doby dokázal vybavit a náležitě popsat.

Soud nevyslyšel ani námitku, že byl-li Bc. S. přítomen na místě kontroly, nebyl důvod dávat policii pokyn k zastavení vozidla, ale mělo dojít k provedení kontroly bezprostředně po vystoupení cestujících. Samotný fakt, že cestující (bratři T.) před zastavením předmětného vozidla městskou policií toto opustili, nijak nevyvrací tvrzení, že se předmětná kontrola uskutečnila po ukončení jejich přepravy. Soud souhlasí s argumentací žalovaného, že cestující museli předmětnou jízdu dokončit, tedy uhradit požadovanou částku a opustit vozidlo, neboť jinak hrozilo, že účel kontroly bude zmařen. Je-li předmětem prováděné cenové kontroly prověření toho, zda jsou ze strany žalobce dodržovány cenové předpisy (nařízení o maximálních cenách taxislužby), je nezbytné, aby řidič nejprve cestujícím sdělil cenu za poskytnutou přepravu a ti ji poté uhradili. Zasáhla-li by městská policie či přítomný kontrolní zaměstnanec Bc. S. dříve, reálně by hrozilo, že by k těmto dvěma podstatným jednáním (sdělení výše ceny, její úhrada) nedošlo. Soud dále podotýká, že nemá žádné pochybnosti o tom, že Bc. S. byl fyzicky přítomen na místě kontroly. Tato skutečnost vyplývá jak ze svědecké výpovědi jmenovaného, tak i z jím sepsaného protokolu ze dne 10.3.2011, na kterém je uveden čas příjezdu vozidla (21:56 hod.) i čas kontroly (22:25 hod.).

Námitka, že městskou policií byly po řidiči požadovány doklady bez jakéhokoliv poučení, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť kontrola, jejímž předmětem bylo dodržování cenových předpisů, nebyla prováděna strážníky městské policie, ale zaměstnancem Magistrátu hl. m. Prahy Bc. S. Případný nesprávný postup strážníka městské policie při zastavení předmětného vozidla proto nemůže mít vliv na zákonnost důkazních prostředků získaných správním orgánem v průběhu cenové kontroly.

Totožná námitka byla správním orgánem I. stupně vypořádána již v původním prvostupňovém rozhodnutí (konkrétně na str. 3), v němž správní orgán konstatoval, že považuje námitku protizákonnosti jednání strážníka městské policie za bezpředmětnou, neboť správní řízení bylo zahájeno výhradně na základě zjištění cenové kontroly.

Zcela neopodstatněná je námitka žalobce, že se napadené rozhodnutí opírá výhradně o výpověď Bc. S., která je vzhledem k důkazní nouzi správního orgánu účelová a je toliko ojedinělým důkazem, jenž s ostatními netvoří ucelený řetězec. Výpověď Bc. S. rozhodně není ojedinělým důkazem, ale plně koresponduje s výpověďmi svědků M. T. a T. T., a stejně tak odpovídá zjištěním, která byla zachycena v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu. Soud nechápe, o jaké důkazní nouzi žalobce hovoří, neboť napadené rozhodnutí má oporu nejen ve výpovědi zaměstnance orgánu I. stupně Bc. S., který předmětnou cenovou kontrolu prováděl, ale též ve svědectví dalších dvou osob, které předmětnou jízdu uskutečnily, tedy bratrů T. a M. T., kteří byli přímými svědky jednání, při němž ze strany žalobce došlo porušení cenových předpisů, a také v listinných důkazech, jimiž jsou protokol a oznámení cestujících o poskytnuté přepravě.

Jak k provádění cenové kontroly za pomoci externích zaměstnanců uvedl v rozsudku ze dne 2.11.2005, č.j. 2 Afs 104/2005 - 81 Nejvyšší správní soud, „*praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.*“ Přesvědčení žalobce o tom, že postup Magistrátu hl. m. Prahy při provádění cenových kontrol je možné považovat za řízenou provokaci, tedy soud nesdílí.

Odkaz žalobce na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21.9.2012 č.j. 10 Af 22/2010 – 57, které má dokládat předchozí rozdílnou praxi správního orgánu spočívající v kontaktování cizinců mailem, považuje soud za nepřipadný. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně objasnil, že skutkové okolnosti namítaného případu byly v podstatných rysech odlišné, než tomu bylo ve věci řešené zmíněným rozsudkem. V případě, na který žalobce poukazoval, byli cizinci, kteří byli v průběhu řízení kontaktováni správním orgánem prostřednictvím e-mailu, sami stěžovateli ve věci stížnosti na výši účtované ceny. V řízení provedené důkazy prokazují, že žalobcem a řidičem zmiňovaní dva anglicky hovořící cestující evidentně nebyli přítomni předmětné jízdě, při které řidič p. F. prokazatelně vzal jako cestující bratry T., a jejich výslech by tudíž nemohl ničím přispět k objasnění skutkových okolností dané věci. Podle § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků vázán, vždy je však povinen provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, což se také stalo. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 17.5.2015, č.j. 1 As 168/2014 – 27) „*má-li správní orgán za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav, není jeho povinností provést každý navržený důkaz. Rozhodnutí o tom, které z navržených důkazů provede, však není věcí libovůle správního orgánu. Správní orgán je povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Pokud některé z navržených důkazů neprovede, musí přesvědčivě zdůvodnit, proč se tak stalo.*“ Této povinnosti žalovaný v projednávané věci dostál, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě objasnil svůj postup a úvahu, proč nevyhověl návrhu žalobce

na provedení důkazu svědeckými výpověďmi dvou anglicky hovořících cestujících, jejichž e-mailový kontakt poskytl správnímu orgánu řidič p. F.

Nedůvodná je i námitka, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s argumentací žalobce, že při předmětné jízdě nebyl zapnutý taxametr. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto námitkou zabýval a s poukazem na svědecké výpovědi cestujících označil žalobcovo tvrzení o zapnutém taxamtru za vyvrácené. Především však konstatoval, že tato skutečnost nemá vliv na správní řízení o porušení cenových předpisů. Tomuto závěru soud plně přisvědčuje, neboť pro závěr o porušení cenových předpisů je podstatné nikoliv to, zda byl či nebyl zapnutý taxametr, ale to, jakou faktickou částku za přepravu po dané trase požadoval řidič po cestujících a jaká částka mu byla uhrazena. Tyto rozhodné skutečnosti byly v řízení provedenými důkazy jednoznačně prokázány.

Žalovaný se dostatečně vypořádal i s námitkou žalobce, jež se týká nevyhovění návrhu na spojení věci s jiným probíhajícím správním řízením. V této souvislosti dovodil, že spojit různá řízení podle § 140 správního řádu při splnění zákonem stanovených podmínek je možné, nejedná se však o povinnost správního orgánu.

Není pravdou, že by správní orgán řádně neodůvodnil výši žalobci uložené pokuty. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že správní orgán přihlédl jak k výši neoprávněného majetkového prospěchu na straně žalobce, jež odpovídá částce 190,- Kč, o kterou byla překročena maximální úředně stanovená cena přepravy, tak i k dalším relevantním hlediskům, jako je míra zavinění a poškození dobrého jména hlavního města Prahy. Správní orgán v této souvislosti rovněž přílehavě konstatoval, že žalobce, přestože k tomu byl vyzván, své majetkové poměry v průběhu řízení nedoložil. Žalovaný pak zohlednil i skutečnost, že ze strany žalobce se nejedná o první porušení cenových předpisů. Výše uvedené skutečnosti dle názoru soudu dokládají závažnost žalobcem spáchaného správního deliktu, k níž má správní orgán ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o cenách při určení výměry pokuty přihlížet. Zdůvodnění výše pokuty tedy soud považuje za dostatečné.

Součástí žaloby učinil žalobce též návrh na rozhodnutí soudu o upuštění od uložené pokuty či o jejím snížení. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve *zjevně nepřiměřené* výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Správní orgány obou stupňů výši pokuty náležitě zdůvodnily a se závěry, k nimž v tomto směru dospěly, se soud ztotožňuje. Vzhledem k okolnostem daného případu a též s přihlédnutím k maximální výši sankce, kterou je možné za tento typ správního deliktu podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách pachateli uložit, nelze pokutu ve výši 50 000,- Kč označit za nepřiměřenou, tím méně za *zjevně nepřiměřenou*. Návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu proto nebylo vyhověno.

Ani poslední námitka žalobce, jež se týká nedostatečného odůvodnění uložené povinnosti uhradit náklady správního řízení, není opodstatněná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok o povinnosti žalobce uhradit náklady správního řízení odůvodnil odkazem na ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, podle kterého správní orgán uloží účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, povinnost paušální částkou nahradit náklady řízení. Takové odůvodnění považuje soud za postačující. V souzené věci nemůže být pochyb o tom, že řízení o správním deliktu spočívajícím v porušení cenových předpisů bylo zahájeno z toho důvodu, že ze strany žalobce došlo vytýkaným jednáním (předražením jízdného) k porušení povinnosti uložené zákonem o cenách ve spojení s nařízením

o maximálních cenách. Byl to tedy nepochybně žalobce, kdo správní řízení vyvolal porušením své právní povinnosti.

Lze uzavřít, že správní orgán I. stupně provedeným dokazováním náležitě zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Také žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a v žalobě označená ustanovení právních předpisů neporušil. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková